

У Шостці провели в останню путь двох героїв

20 листопада Шосткинщина прощалася з двома земляками, захисниками України...

ЄСИН ВІТАЛІЙ ВІКТОРОВИЧ народився 11 квітня 1997 року. Мама хлопчика змушена була багато працювати і Віталіком опікувалися дідусь з бабусею. Вони вклали в нього всю любов, привчили онука до праці і навчання. Він був старанним учнем школи №4, виявляв свої кращі якості – доброту, уважність до оточуючих. Легко сходився з новими друзями. Саме у школі Віталій став цікавитися комп'ютерними технологіями і плекав свою мрію – стати військовим. На жаль, стан здоров'я примусив юнака змінити життєвий шлях, і після отримання атестату про середню освіту він прийняв рішення вступити до Шосткинського інституту і став магістром за хімічним напрямком. Після закінчення вищого закладу став працювати на одному з підприємств Шостки. Зустрів своє кохання і одружився.

Віталій зміг стати справжнім батьком для пасинка, якому вже 9 років і родина була у кроці до офіційного всиновлення. Він встиг протягом майже двох років порадити синовчкові. Дуже хотів, щоб Господь послав родині донечку.

Все зламалося вмить... У 2023 році Віталій Єсин був мобілізований на фронт. Він обожнював торчиновські соуси і бойові побратими присвоїли чоловікові позивний «Торчин». А він стримано посміхався у відповідь і мовчав. Про те, як важко і фізично, і морально майже нічого не розповідав родині. Тільки напередодні загибелі промовив дружині: «Ти доросла дівчинка, будь готова до всього!»... Буквально наступного дня чорна звістка... 12 листопада минулого року молодший сержант Віталій Вікторович Єсин загинув внаслідок штурмових дій противника під час виконання службових обов'язків в районі населеного пункту Авдіївка Донецької області. Близько року знадобилося родині чоловіка, щоб попрощатися з ним і поховати на малій Батьківщині. Йому назавжди 27...

БУДИК ДМИТРО ОЛЕКСАНДРОВИЧ народився 26 лютого 1989 року у селі Собичеве. Його дитячі роки промайнули серед мальовничої природи рідного села. Разом з дітлахами вільно бігав, грався, радів життю. Встигав все – і зіграти у футбол, і допомогти батькам по господарству. Шкільні роки привчили Дмитра до самодисципліни та серйозного ставлення до життя. Йому було притаманне гостре відчуття справедливості.

Після школи приїхав до Шостки та вступив до професійного училища № 10. Вирішив стати гарним автослюсарем, тому весь свій час приділяв теоретичному і практичному навчанню. Отримав диплом за спеціальністю «Автослюсар» і вирушив великою і довгою дорогою життя. Почав працювати – спочатку в рідному Собичеві, потім у Шостці та Києві. Працював, планував, мріяв... про велику, дружню родину та власний будинок. Але доля внесла свої болючі корективи.

Війна... Дмитро з перших днів став на захист рідної землі. Майже 1000 днів Герой боровся за мир в Україні. Дмитро зарекомендував себе відповідальним, професійним і сміливим військовим. Після поранення намагався швидко відновитися та 16 жовтня повернувся до розташування своєї частини. 6 листопада воїн зателефонував рідним. Розмовляли про різне: як почуватися та коли вже настане та хвилина, коли зможе обійняти рідних та друзів. Дмитро попередив, що наступний раз зателефонує за 10 днів...

Не подзвонив...

8 листопада 2024 року під час виконання бойового завдання життя Дмитра Олександровича Будика - солдата, водія кулеметного відділення першого кулеметного взводу другої штурмової спеціалізованої роти ШКВАЛ обірвалося.

Йому навечно 35, повідомляє мерія Шостки.

Слава героям!